

COLOMBIA IS HET LEVEN WAARD

TEKEN DE PETITIE VOOR DE
MENSEN - EN VAKBONDSRECHTEN IN COLOMBIA!!!

ACTIVISME
SAMEN
PULS COLOMBIA
CSW/ COLTRAVESIN

Voorzwaardrijke uitgever: ABVV, André Wierdant, Blegdriest 42, 1000 Brussel
ACV, Luc Carlbouck, Haackestraatweg 578, 1031 Brussel

Inhoudsopgave¹

Inhoudsopgave	2
Colombia in een notendop	3
De Colombiaanse realiteit	4
Cijfers en feiten	5
Achteruitgang van het collectieve overleg	5
Antisyndicaal overheidsbeleid	6
Gevaarlijkste land voor syndicalisten	7
Straffeloosheid	8
Nieuwe wet in 2005: moordenaars worden beloond!	8
Actieplan Syndicol	10
Syndicol?	10
Actie!	10
Waarom? Omdat....	11
Teken de petitie!	12

¹ Referenties:

- 'Annual Survey of Violations of Trade Union Rights (2003 & 2004)', www.icftu.org
- Salcedo, Luis Eduardo (2005), ' El control autoritario profundizará la guerra y crisis humanitaria' (Asamblea Permanente de la Sociedad Civil por la Paz)
- Comisión Internacional de Juristas (2005), 'Colombia: Políticas del gobierno socavan al estado de derecho', www.icj.org
- Malaver, Lenorari en Oostra Menno (2001), Landenreeks: Colombia (11.11.11 en Novib)

Colombia in een notendop

- Officiële taal: Spaans
- Hoofdstad: Bogotá
- Totale oppervlakte: 1.038.700 km² (België: 30.528 km²)
- Bevolkingsaantal in 2002: 43.495.000 (België: 10.364.388)
74.9 % (2000)
- Stedelijke bevolking: Alvaro Uribe Vélez

- President:

Colombia is een parlementaire republiek. De president wordt verkozen voor een periode van vier jaar en kan niet worden herkozen voor een tweede ambtstermijn. Maar op 12 oktober 2005 was er nog een nationale betoging van de sociale en syndicale bewegingen tegen onder andere de wijziging van de grondwet die een tweede ambtstermijn voor Uribe mogelijk zou maken.

Colombia is voor de publieke opinie in België synoniem van ontvoeringen, drugkartels, politiek geweld en guerrilla's. Al meer dan 40 jaar is er een burgeroorlog aan de gang. De gewapende strijd wordt gevoerd door het reguliere leger, de guerrillabewegingen (FARC & ELN) en de paramilitairen (AUC).

Het geweld heeft als gevolg dat, volgens schattingen

- 3000 syndicalisten sinds 1990 vermoord werden;
- syndicalisten, mensenrechtenactivisten, sociale leiders, politici van de oppositie systematisch worden bedreigd, ontvoerd, willekeurig gearresteerd,
- 3 miljoen mensen hun dorp hebben moeten verlaten om, opgejaagd door het geweld, andere oorden in Colombia op te zoeken;
- 3000 mensen ontvoerd werden. o.a. Ingrid Betancourt. presidentskandidate in 2000

De Colombiaanse realiteit

In mei 2005 kregen vertegenwoordigers van drie Colombiaanse vakbondskoepels -CUT, CGT, CTC- de opdracht om in Europa de situatie van de werknemers en hun dagdagelijkse realiteit bekend te maken. Natuurlijk kreeg hun missie de steun van het Europese en internationale vakbondsnetwerk – het EVV, het IVVV en het WVA. Hier volgt een samenvatting van hun verhaal:

Colombia kent een aanhoudende economische groei, maar vooral ook een stijgende armoede, sociale uitsluiting, werkloosheid, tekort aan werkgelegenheid, werkonzekerheid, en geweld.

De Colombiaanse vakbonden blijven niet bij de pakken neerzitten. Ze voeren actie en stellen politieke, economische en sociale oplossingen voor. Maar een actieve vakbeweging uitbouwen is verre van gemakkelijk, integendeel! Ze worden geconfronteerd met faillissementen, herstructureringen, fusies, deregulering, flexibilisering, onderaanneming, vrijhandelszones en een antivakbondsbeleid gevoerd door werkgevers en gewapende groeperingen. Syndicalisten worden er bedreigd en vermoord!

Dit beleid van de Colombiaanse overheid stort meer dan 6 miljoen Colombiaanse werknemers in de informele economie, waar ze proberen te overleven zonder ook maar enige vorm van sociale bescherming. Minstens 4 miljoen zijn werkloos of leven in erbarmelijke omstandigheden. Ook het platteland ontsnapt niet aan de gevolgen: Drie miljoen landbouwers werden met geweld verdreven van hun land en hun leiders werden vermoord of bedreigd.

Ministeries en openbare instellingen met sociale inslag werden verzwakt, hervormd of afgebouwd. Om maar één voorbeeld te geven: Het Ministerie voor Arbeid en het Ministerie voor Gezondheidszorg werden versmolten tot één Ministerie voor Sociale Bescherming. En natuurlijk waren de werknemers in deze openbare ministeries het eerste slachtoffer: ze kregen hun ontslag, ze werden meer flexibiliteit opgelegd, of kregen een onzeker statuut.

Niet alleen in de openbare sector, maar ook in de privé-sector wordt flexibiliteit op het werk aangemoedigd. Wetsherzieningen van de laatste jaren zorgen voor een verzwakking van de rechten van alle werknemers en de sociale bescherming van de bevolking in het algemeen. Rechten die in de praktijk altijd al grotendeels met de voeten werden getreden. Colombia heeft ook heel wat Conventies van de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) goedgekeurd, die ondanks hun groot belang, niet worden nageleefd.

Een vakbond oprichten, een collectieve overeenkomst afsluiten of een staking organiseren is moeilijk, of zelfs gewoonweg onmogelijk. Het vakbondslidmaatschap en de mate waarin bescherming wordt geboden door collectieve onderhandelingen zijn typerend. Ondanks de inspanningen van de Colombiaanse vakbeweging is slechts 1 % van de bevolking beschermd door een collectieve arbeidsovereenkomst. Vandaag is amper 5% van de beroepsbevolking aangesloten bij een vakbond.

Wie een vakbond wil oprichten wordt ontslagen, gepest, zelfs met de dood bedreigd. Iem voor wie de vakbondsrechten wil laten gelden om de arbeidsvoorwaarden van de werknemers af te dwingen of te verbeteren. Zelfs ambtenaren van de rechterlijke macht die binnen hun mandaat gewoon de arbeidswetgeving dienen toe te passen worden bedreigd! Er geldt volledige straffeloosheid voor al wie de arbeidsrechten schendt, ook voor de moordenaars van vakbondsleders en leden.

Dat is de realiteit waarin het geweld blijft voortduren. Colombia blijft het meest gewelddadige land ter wereld voor syndicalisten en leiders van sociale bewegingen. Tussen 1 januari en 20 april 2005 werden 16 vakbondsleders vermoord en werden andere sociale activisten hun meest elementaire rechten ontzegd: 123 doodsb bedreigingen, 2 aanslagen, 6 verplichte overplaatsingen, 40 vrijwillige aanhoudingen, 23 gevallen van pesterij en 4 opsluitingen. Meer dan 95% van de moorden en andere schendingen van de integriteit van vakbondsleders

bleven de jongste jaren ongestraft. Die gevallen werden herhaaldelijk bekendgemaakt bij de IAO en de Mensenrechtencommissie van de Verenigde Naties.

Geweld treft weliswaar alle bevolkingsgroepen maar de schending van de vakbondsrechten zijn geen louter toeval, in tegenstelling tot wat de Colombiaanse regering en sommige van 's land werkgevers ook mogen beweren. Het gaat immers om selectieve geweldpleging tegen al wie ijvert voor een model dat steunt op waardig werk, sociale rechtvaardigheid, mensenrechten en duurzame ontwikkeling. Slachtoffer zijn degenen die vragen hebben bij het beleid van de overheid, een beleid dat de rechten van werknemers aantast, de sociale uitsluiting en armoede verscherpt, en dus meteen ook het geweld.

De Colombiaanse vakbonden zullen de schijnwerpers blijven richten op de oorzaken van het geweld. Zij blijven ijveren voor een echt democratisch Colombia, een land dat de oorzaken van de gewapende strijd erkend en voorrang geeft aan dialoog in plaats van geweld en moord.

Cijfers en feiten

Syndicalisten, zowel vakbondsleiders als militanten, gesyndiceerde werknemers én hun familie en vrienden moeten nog steeds het hoofd bieden aan een humanitaire crisis. Deze uit zich op een schrijnende wijze in een algemeen klimaat van stelselmatig, gericht en straffeloos geweld. De aanslagen op hun leven, de inbreuken op hun vrijheid en integriteit komen bovenop de sluitingen, herstructureringen en fusies van bedrijven en de delokalisering naar de zogenaamde vrije zones of de maquilas. Dit alles maakt ook deel uit van de antisyndicale strategie die door de werkgevers, de overheid en de gewapende groeperingen wordt gevolgd. Het hoeft weinig te verbazen dat dit geleid heeft tot een daling van de collectieve arbeidsovereenkomsten en de organisatiegraad.

Achteruitgang van het collectieve overleg

Voor het eerst sinds 1990 werden er in 2003 zo weinig collectieve arbeidsovereenkomsten gesloten. Volgens het Ministerie van Maatschappelijke Bescherming werden in 2003 in totaal 284 collectieve arbeidscontracten genoteerd, m.a.w. 199 minder dan in 2001, een daling dus met 41,20% (2001 is in dit geval ons referentiejaar, aangezien in Colombia de meeste collectieve overeenkomsten gesloten worden voor een periode van twee jaar).

Zowel in de publieke als in de particuliere sector heeft de arbeidswetgeving onderaanneming in de hand gewerkt. Concreet gebeurt dit via formules zonder arbeidsovereenkomst, vooral via "Associated Work Cooperatives", een praktijk waarbij de vigerende arbeidswetgeving niet van toepassing is. Werknemers en werkneemsters hebben bijgevolg geen syndicale vrijheid en geen recht op collectief overleg.

Iets anders dat het collectief overleg bemoeilijkt is de bevoegdheid die de Arbitragerechtbanken vandaag hebben om collectieve overeenkomsten te herzien. Het hoeft niet gezegd dat dit in het voordeel speelt van de werkgevers die de verworven rechten van de werknemers proberen terug te schroeven of af te schaffen. Dit heeft ertoe geleid dat veel vakbonden geen eisenbundels indienen en voorkeur geven aan de verlenging van de lopende collectieve overeenkomsten om niet het risico te lopen door de tussenkomst van een Arbitragerechtbank rechten te verliezen.

In bepaalde gevallen zagen vakbonden zich ertoe verplicht zich te ontbinden. In andere gevallen dienden de leden, onder druk vanuit gewapende groeperingen, af te zien van rechten waarin de overeenkomst voorzag.

Allemaal zaken die een zware inbreuk vormen op het collectieve overleg.

Aan regeringszijde is er geen geloofwaardige sociale partner. Het ministerie van Gezondheid en Sociale Bescherming is bevoegd voor arbeidsaangelegenheden, via de vice-minister van Arbeid. Maar volgens vakbondsbronnen verschuilt de vice-minister zich al te gemakkelijk achter het feit dat hij geen volwaardige ministeriële bevoegdheid heeft en stuurt hij zodra hij kan arbeidsaangelegenheden door naar de rechtbanken.

Antisyndicaal overheidsbeleid

De meest getroffen sectoren zijn de openbare diensten (onderwijs en gezondheidszorg), evenals de landbouw, elektriciteit, mijnen, petroleumproductie en -ontginning....

De wijze waarop de herstructurering van de drie belangrijkste staatsbedrijven is aangepakt, zegt veel over het huidige regeringsbeleid. We hebben het over het bedrijf ECOPETROL voor de petroleumsector, TELECOM voor telecommunicatie en het 'Instituut van Sociale Verzekering in Gezondheidszorg'.

TELECOM deed de boeken dicht, zonder de gerechtelijke procedures te volgen die voor dergelijke operaties van kracht zijn. De vakbond – 6.000 leden sterk, en meteen ook de collectieve arbeidsovereenkomsten, werden van de kaart geveegd. De regering kon zo, na overname van alle activa van het geliquideerde bedrijf, een nieuwe Telecom-maatschappij oprichten, zonder vakbonds aanwezigheid. Het nieuwe bedrijf nam slechts één vijfde van het aantal werknemers van het oorspronkelijke Telecom over en dit onder minder gunstige arbeid- en loonsvoorwaarden.

Het Colombiaanse oliebedrijf ECOPETROL werd in twee afzonderlijke entiteiten opgesplitst, één voor ontginning en één voor raffinage. Op die manier had de vakbond geen inspraak in de ontginningscontracten, die meestal zeer gunstig uitvielen voor de belangen van de multinationals. Voorts weigerde het bedrijf te onderhandelen over de eisenbundel die de vakbond had neergelegd. In plaats daarvan schakelde het een Arbitragerechtbank in met de bedoeling belangrijke verworvenheden van de werknemers op het gebied van pensioen, opleiding, arbeidsovereenkomsten en werkzekerheid te schrappen.

Op 22 april 2004 besloten de werknemers, georganiseerd in de vakbond USO, een staking uit te roepen, die meer dan 3 weken duurde. Hun eisen waren duidelijk:

- voor het behoud van Ecopetrol als staatsbedrijf zodat de inkomsten van deze natuurlijke rijkdommen van Colombia ten goede blijven komen aan de Colombiaanse bevolking, en niet aan de multinationals;
- voor het behoud van de syndicale rechten en vrijheden (recht om te leven, want 102 USO leden werden al vermoord!);
- de vrijwaring van de collectieve onderhandelingen en uitvoering van de CAOs.

De staking werd 'illegaal' verklaard door de Colombiaanse overheid, omdat het om 'essentiële dienstverlening' zou gaan. Tegenstrijdig met zowel de Colombiaanse wetgeving, als de definitie van de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO). Maar de 'illegaliteit' van de staking gaf wel het mandaat aan de directie van ECOPETROL om 247 syndicalisten te ontslaan. Een juridische veldslag heeft toch al enkele resultaten opgeleverd: 106 van de ontslagen werknemers werden opnieuw geïntegreerd in het bedrijf, en de IAO heeft tijdens de laatste conferentie in juni 2005 de Colombiaanse overheid serieus op de vingers getikt.

Ook het 'Instituut van Sociale Verzekeringen' werd opgesplitst in twee ondernemingen. Een eerste werd belast met de verzekeringen voor beroepsrisico's en pensioenen. Een tweede werd verantwoordelijk voor het beheer en het verlenen van gezondheidszorg aan meer dan 3,2 miljoen leden. Van de 17 494 werknemers die in het Instituut waren tewerkgesteld (de meesten van hen waren lid van de vakbond 'Sintraseguridad Social'), werden er 13 741 overgenomen door de entiteit die instaat voor gezondheidszorg. Sindsdien worden ze als « overheidspersoneel » beschouwd, genieten ze niet langer de rechten waarin de collectieve overeenkomst van het Instituut en Sintraseguridad Social voorzag en kunnen ze niet meer door de vakbond worden vertegenwoordigd.

Slechts enkele voorbeelden van de beknotting van de syndicale vrijheden en het recht op staken tegen de internationale conventies in die Colombia heeft ondertekend!

Gevaarlijkste land voor syndicalisten

Een verslag van het 'Nationaal Vakbondsinstituut', een Colombiaanse NGO en onderzoekscentrum, leert ons dat in 2003 617 Colombiaanse vakbondsmensen het slachtoffer werden van aanslagen op het leven en schendingen van de vrijheid en de integriteit; in totaal zijn er 90 gevallen van doodslag, 295 doodsbedreigingen, 91 gevallen van gedwongen overplaatsing, 6 ontvoeringen, 6 verdwijningen, 42 gevallen van willekeurige opsluiting en 55 gevallen van intimidatie vastgesteld.

In 31% van de gevallen, in totaal 194, waren gesyndiceerde vrouwen het slachtoffer van de schendingen, dit is een stijging met 600% tegenover 2002. Op die 194 tellen we 104 doodsbedreigingen, 27 gevallen van doodslag, 42 overplaatsingen, 8 gevallen van opsluiting, 8 gevallen van intimidatie, 2 ontvoeringen en 2 gevallen van huisvredebreuk. Daarbij komt dat veel schendingen plaatsvonden in het bijzijn van de familie en kinderen van de werkneemsters en dat het geweld zich nu ook richt naar naaste familieleden.

In 43 % (263 gevallen) werden de schendingen gepleegd ten aanzien van vakbondsleiders, leden van bestuurscomités, uitvoerende comités en afdelingen van centrales. Op het totale aantal vermoorde syndicalisten waren er 36 vakbondsleiders. Dit cijfer bevestigt de tendens van de voorbije tien jaar: de moordpartijen zijn gericht tegen vakbondsverantwoordelijken . Op een totaal van 295 doodsbedreigingen waren er 131 (44%) gericht naar de leiding van de vakbonden, 20 lokale leiders werden gevangengenomen en 11 kregen te maken met huisvredebreuk.

Er zijn talrijke gevallen bekend van moordaanslagen op en doodsbedreigingen tegen vakbondsleiders binnen de context van collectief overleg. Een paar tekenende voorbeelden: In februari 2003 was er het gedwongen ontslag – onder druk en bedreiging van paramilitairen – van de bemiddelaar die was aangesteld om de vakbond te vertegenwoordigen in het arbeidsconflict met de multinational Nestlé-Cicolac te Valledupar. De paramilitairen uitten bedreigingen tegen de vakbondsleiding van SINALTRAINAL die aan het onderhandelen was over de eisenbundel mbt het bedrijf Femsca Coca Cola in mei 2003.

Met de goedkeuring van het antiterrorismeplan op 18 december 2003, dat zelfs herziening van de Grondwet impliceerde, staat het land verder af dan ooit van de internationale normen en wetgeving die de basisrechten van de Colombiaanse burgers zouden kunnen vrijwaren. Sindsdien worden meer en meer syndicalisten en mensenrechtenactivisten opgesloten op beschuldiging van "terrorisme" en "samenzwering tegen de staat".

Kenmerkend voor 2003 zijn de afname van moord en doodslag, ontvoering en verdwijning. Die opmerkelijke afname gaat wel gepaard met een massale toename van willekeurige opsluitingen, doodsbedreigingen, aantasting van de persoonlijke vrijheid en geweldpleging op gesyndiceerde vrouwen en familieleden.

Dit zou de schijn kunnen wekken een gevolg te zijn van de "vredeswil" die altijd weer opduikt in de retoriek van de regering van president Álvaro Uribe. Ze legt de paradox bloot van een regering die de vrede zoekt ten koste van rechten en vrijheden. De daling van sommige indicatoren doet vermoeden dat ze enkel het resultaat is van de strategische logica en statistieken opgemaakt om de belangen van de regering en de gewapende illegale groepen te dienen.

Straffeloosheid

De daders of opdrachtgevers van de geweldplegingen zijn niet bekend. Toch wijzen de Colombiaanse vakbonden, de NGOs ter verdediging van de mensenrechten en de slachtoffers de paramilitairen aan als de hoofdverantwoordelijken. Meer bepaald worden 13 gevallen van doodslag, 87 gevallen van bedreigingen en 3 ontvoeringen aan hen toegeschreven. De guerilla gebruikt nu minder geweld tegen de werknemers: ze worden verdacht van 2 gevallen van doodslag, 7 doodsbedreigingen en 2 ontvoeringen.

Het merendeel van de schendingen van vakbondsrechten, nl. meer dan 95 %, blijft ongestraft. Moordpartijen worden veelal niet onderzocht. Als er al onderzoek wordt ingesteld, worden de schuldigen niet gestraft of is er voor de slachtoffers geen enkele vorm van schadeloosstelling.

Een van de weinig geslaagde gerechtelijke vervolgingen wegens misdrijven tegen vakbondsmensen vond dit jaar plaats. Op 19 december 2003 werden Cesar Alonso Madonado, gewezen legercommandant, en Regulo Rueda, paramilitair officier, veroordeeld tot 28 jaar gevangenisstraf voor hun rol in de moordpoging op vakbondsleder Wilson Borja in 2000.

De bijna totale straffeloosheid wordt gevoed door het feit dat in 62% van de gevallen de schuldige niet wordt geïdentificeerd of over hem geen gegevens beschikbaar zijn. Bovendien treft de Colombiaanse regering geen maatregelen die er kunnen voor zorgen dat degelijk onderzoek wordt ingesteld. Ze blijft beweren dat het misbruik waarvan de syndicalisten slachtoffer zijn enkel het gevolg is van de oorlog in het land en niet van selectief discriminerend geweld tegen werknemers en hun organisaties.

Niettegenstaande is het duidelijk dat in 88% van de gevallen geweld wordt gepleegd tegen iedereen die syndicaal actief is, en dat dit bedoeld is de vakbondsvrijheid te beknotten. In diverse rapporten vestigt het Nationaal Vakbondsinstuut erop dat "het merendeel van de schendingen van de mensenrechten van syndicalisten in Colombia te maken heeft met arbeidsconflicten, ook al worden ze gepleegd binnen de context van de oorlog en meestal door een van de gewapende actoren in die oorlog". Het Instituut stelt verder nog dat : " het merendeel van de moorden, bedreigingen, ontvoeringen en gedwongen overplaatsingen van Colombiaanse werknemers plaatsvindt op het moment dat ze meer vakbondseisen stellen en dat om die reden de Colombiaanse syndicalisten "niet toevallig of zijdelings het slachtoffer zijn van het gewapend conflict in het land".

Nieuwe wet in 2005: moordenaars worden beloond!

Bij het aantreden van president Alvaro Uribe Velez in augustus 2002 werden meteen al de krijtlijnen uitgezet voor het beleid van 'democratische veiligheid'. Wat dit betekent in de praktijk:

- Geen gewapend conflict in Colombia, maar een oorlog tegen het terrorisme, waardoor geen onderscheid niet meer moet gemaakt worden tussen burgers en gewapende actoren en waardoor er niet zoiets als 'neutraliteit' bestaat.
- Het ganse overheidsapparaat en de burgers moeten ten dienste staan van de politieke en militaire inspanningen om de terroristen te bestrijden. Ook de fundamentele rechten en vrijheden dienen daarbij teruggeschroefd te worden.
- De juridische instellingen en alle controleorganen van de Colombiaanse overheid moeten zich zo aanpassen dat ze geen 'obstakel' zijn voor de Uitvoerende Macht. De rechtbanken kunnen dus niet meer onafhankelijk functioneren, en kunnen hun rol als 'bewaker van de burgerrechten' niet meer garanderen.

Maar alsof dit nog niet genoeg is. Het Colombiaanse Congres heeft in juni 2005 de 'Wet van Vrede en Rechtvaardigheid' (Ley de Justicia y Paz') goedgekeurd. Deze wet zou het juridische kader voor de demobilisatie van de gewapende groeperingen bepalen. Hoewel

men beweert dat deze Wet 'universeel' is, is zij zo gestructureerd dat het enkel om de demobilisatie van de paramilitairen gaat.

Nochtans hadden de paramilitairen al in december 2002 een 'staakt het vuren' afgekondigd, een voorwaarde om de onderhandelingen en de demobilisatie te starten. Maar ze blijven zich bewapenen en misdaden plegen.

Bij een grondige analyse van de wet komt men gauw tot de vaststelling dat het een mechanisme is om de 'recycling' van paramilitairen te vergemakkelijken. Geen enkele verwijzing naar onderzoek van gepleegde misdaden, geen enkele garantie dat naar waarheid en rechtvaardigheid en vergoeding voor de slachtoffers gezocht wordt. Wel beloningen voor paramilitairen die zich 'demobiliseren': kwijtschelding van straffen, garantie dat geen rechtsgeding meer kan ingeleid worden, en een financiële vergoeding als ze samenwerken met het reguliere leger in de openbare ordehandhaving.

'Vrede' en 'rechtvaardigheid'? Of eerder legalisering van de militaire, politieke en economische macht van de paramilitairen in bepaalde regio's, ondermijning van de rechtstaat en consolidatie van de straffeloosheid?

De heren van de oorlog worden absolute meesters van de macht, onder volledige straffeloosheid en ten koste van de slachtoffers van hun geweld!

Actieplan Syndicol

Syndicol?

Op initiatief van een aantal syndicalisten van de Algemene Centrale van het ABVV, de bediendevakbond CNE en de afdeling Brussel van het ACV, en Colombiaanse politiek vluchtelingen/syndicalisten is een actiegroep Syndicol opgericht. Ondertussen heeft Syndicol al de steun van het ganse ABVV, het ACV én de Colombiaanse vakbondskoepels CUT, CGT, CTC.

Syndicol heeft een actieplan om solidariteit en steun te geven aan de werknemers en hun vakbonden in Colombia. Syndicol wil hen ondersteunen in hun strijd tegen de schendingen van de mensen- en vakbondsrechten, voor meer respect en erkenning, en een échte democratie met vrede, sociale dialoog en sociale rechtvaardigheid.

Actie!

Syndicol vond het dus tijd dus om 2005-2006 uit te roepen tot jaar van solidariteit met Colombia. Concreet gaat het om de volgende actiepunten :

- Ruime informatie- en sensibiliseringscampagnes organiseren in alle geledingen van het ABVV en het ACV.
- Colombia meer aandacht geven in de syndicale en algemene pers.
- Het werk rond Colombia van politici en ngo's ondersteunen en de schending van de syndicale vrijheden meer in de schijnwerpers zetten (via begeleiding van parlementaire missies ter plaatse, een resolutie en debat in de Commissie Internationale Betrekkingen...)
- Zoveel mogelijk mensen mobiliseren om de petitie te ondertekenen: via de website (www.syndicol.be), in de bedrijven, tijdens de info-avonden.
- Coördinatie met andere vakbonden in Europa.
- Prioriteit geven aan Colombia in de werking van de Internationale Arbeidsorganisatie.
- Een duidelijk, en geen dubieus, standpunt bekomen van België binnen de werking van de Europese Unie en naar de Colombiaanse overheid toe.

En de eerste resultaten zijn al behaald:

- Er is eerste ontmoeting geweest tussen de vakbonden en het Ministerie van Buitenlandse Zaken. We hebben een eisenbundel afgegeven en wachten op duidelijk antwoord.
- Er komt een nieuwe resolutie en vragen een debat in de Internationale Commissie van het Parlement.
- In februari 2005 is een officiële delegatie van Belgische parlementairen naar Colombia geweest. Hun eerste doelstelling was om bezorgdheid te uiten over de vele ontvoeringen, en solidair te zijn met Ingrid Betancourt, politica die al 3 jaar gevangen zit in de Colombiaanse jungle. Maar Syndicol sloot zich aan om te garanderen dat ze ook de vakbonden konden ontmoeten en luisteren naar hun verhaal.
- Syndicol heeft de Colombiaanse vakbonden ondersteund tijdens de IAO conferentie in juni 2005. Gealarmeerd door de vragen over de syndicale rechten en vrijheden in Colombia, stuurt ze een tripartiete missie van hoog niveau in oktober 2005 om de zaken ter plaatse te onderzoeken. Een lichtpuntje voor de Colombiaanse vakbonden, eindelijk aandacht van het belangrijkste internationale orgaan die de toepassing van de internationale conventies promoot en onderzoekt!

Waarom? Omdat....

Het officiële discours van 'vrede en rechtvaardigheid' en 'democratische veiligheid' van de Colombiaanse overheid moet doorbroken worden en het echte verhaal van syndicalisten en sociale leiders moet onder de aandacht gebracht worden:

- Colombia is het enige land ter wereld waar militanten en vakbondsleiders systematisch vermoord worden: al meer dan 3.000 sinds 1990.
- Alle actoren in de Colombiaanse maatschappij die de mensenrechten en syndicale vrijheden schenden moeten gestraft worden. Vooral de paramilitairen die verantwoordelijk zijn voor 80% van de misdaden, de guerilla die burgerslachtoffers maakt tijdens hun strijd en verantwoordelijk is voor de meeste ontvoeringen, én het leger, waarvan al meermaals is aangetoond dat er duidelijke links zijn met de paramilitairen. De verantwoordelijken van de misdaden moeten voor de rechtbank komen en gestraft worden. De straffeloosheid die er heerst in Colombia is onaanvaardbaar. De wet 'Justicia y Paz' die deze misdadigers decoreren in plaats van straf is ronduit verwerpelijk.
- De overheid die onder de noemer 'terrorismebestrijding' en 'democratische veiligheid' elke oppositiestem onder de burgerbevolking al te makkelijk als 'guerrillero' stigmatiseert, is wegens de gepolariseerde situatie rechtstreeks verantwoordelijk voor de misdaden tegen syndicalisten, mensenrechtenactivisten, boeren...
- De multinationals hebben bloed aan hun handen! Ze doen dikwijls beroep op privé-bewaking (lees: paramilitairen) om hun bedrijven te 'beschermen' (lees: van elke syndicale organisatie te ontdoen). En de hoofdkantoren in het buitenland zijn zeker op de hoogte, maar ze sluiten de ogen en steunen openlijk de politiek van Uribe.
- Niet alleen syndicalisten, maar ook de indianen- en afro-caribaïsche gemeenschappen, mensenrechtenactivisten, boeren, , politici van de oppositie zijn slachtoffers. Een andere koers voorstellen en actie voeren is een recht!

Syndicol zal blijven aandringen bij de Belgische overheid, en de rol die ze speelt binnen de Europese en Internationale gemeenschap, dat ze erop toeziet dat elke samenwerkingsvorm met Colombia onderhevig is aan deze basisvoorwaarden:

- de Colombiaanse overheid dient concrete maatregelen tegen de straffeloosheid te nemen;
- de rechtstaat te garanderen;
- en de vakbonden en sociale bewegingen legitimiteit en erkenning te geven.

Colombia heeft wel internationale steun nodig maar voor een echte politiek van vrede, humanitaire overeenkomsten en dialoog, niet voor wapens en oorlog.

Teken de petitie!

Solidariteitsoproep voor het respect van de mensen- en syndicale rechten in Colombia

President en de Colombiaanse overheid
het Parlement van Colombia
de vertegenwoordigers van het Colombiaanse patronaat en multinationals

Meer dan 3.000 syndicalisten vermoord sinds 1990. Volledige straffeloosheid voor de moordenaars.

Het is genoeg geweest.... BASTA, Colombia is het leven waard !

De flagrante schendingen van de mensenrechten en de syndicale rechten en vrijheden zijn onaanvaardbaar. Zowel de auteurs ervan als deze die hen beschermen hebben bloed aan hun handen!

Het systematisch vermoorden van syndicalisten en mensenrechtenactivisten is grof en van een andere tijd. Nog weerzinwekkender is dat de auteurs volledige straffeloosheid genieten, meer nog, ze worden zelfs beloond!

Wij eisen dat er onmiddellijk een einde komt aan dit schrikbewind en dat er alles aan gedaan wordt om de burgers en werknemers van Colombia een tolerante maatschappij te bieden, met vrede, sociale dialoog en sociale rechtvaardigheid.

NAAM	VOORNAAM	ADRES	HANDTEKENING

Postadres ingevulde petitie of voor meer info:

ACV: Guy Tordeur
Pletinckxstraat, 19, 1000 Brussel, België
Guy.Tordeur@acv-csc.be

ABVV: Paul LOOTENS
Hoogstraat, 26-28, 1000 Brussel, België
Paul.lootens@accg.be